

Az 1996-os választások az ország választóinak megosztottságát mutatták, és meghagyták a két évvel korábban létrejött hatalmi struktúrát Washingtonban. Egyik párt sem tett szert döntő többségre, és egyik sem dominálja a politikai dialógust. Egyelőre csak a különböző kongresszusi kivizsgálások mutatják a felszín alatti feszültségeket. Bár az ország polarizálódott, és a Kongresszusban a középutas politikusok száma jelentősen megcsappant, a rendkívül kiegyenlített erőviszonyok miatt mégis a mérsékelt politikai irányvonal erősödött meg. Kedvez ennek a tendenciának a rendkívül erős gazdaság, az alacsony munkanélküliség és infláció, valamint a gyors gazdasági növekedés eredményezte csökkenő deficit. Az 1997-es év elején uralkodó együttműködési készséget jól jellemzi a Fehér Ház és a kongresszusi republikánus vezetőség költségvetésikeret-megállapodása, amelynek során mindkét fél mérsékelt programmal állt elő, és a jó gazdasági adatokra való hivatkozással ebből viszonylag keveset volt kénytelen feladni. Minden jel arra mutat, hogy a republikánus forradalom elvesztette lendületét, de a demokraták által várt új progresszív korszak sem köszöntött be.

Lackfi János

AZ ELÉGEDETLENSÉG DALA

Hogyha leültem, állni vágyom,
Hemperegni vetetlen ágyon,
Ha elindultam, megpihenni,
Ha megpihentem, menni, menni.

Böjtre vágyom, ha van mit ennem.
Koplalok? Enni lenne kedvem.
Rágyújtani, ha nincs dohányom,
Ha éppen van: leszokni vágyom.

Ha van lakásom, más lakásra,
Mindig csak egyre: másra, másra.
Lesnék idegen asszonyokra,
S hogy futnék tőlük iszonyodva!

Van életem, de vonz a másé,
Lennék N. Pál vagy X. Tamásné.
Lennék sündisznó, kurta lábon,
Üres palack vagy csonka várrom.

Kifelé vágyom én e létből,
Nézni, amíg temploma szétdől,
Befelé vágyom én e létbe,
S onnan lesni, hogy forr a Léthe...

ÓSZ LESZ

Ősz lesz, az égből acélmadarak
hullnak egymásra pörögve és zörögve
mint kimustrált óraszerkezetek
Héraklész nyilait iszonytató sebesség
izzítja majd és fémes vér fröcsög
a fagy szöges botjával hajnalonta
beletúr a halomba, tán használható
alkatrész vagy újraönthető
ócskavas után kutat, de semmi,
rozsdálltan pergő percek, percegő
és lélektelen vázak halmaza

Sebők László

PARK, HALÁSZOK, PEONOK

Ez a park a város közepén a település méretéhez viszonyítva aránytalanul nagy területet foglalt el. Teljes rendbetételére sohasem volt elég pénz, ezért egyes részeit hevenyészett drótkerítéssel, tiltó táblákkal lezáratta az előljáróság. A szabadon látogatható részeken sétautak vezettek a gondosan nyírt bokrok, fák között. Karszalagos, szeges végű bottal felszerelt őrök cirkáltak az ösvényeken, a zöldre festett padokon öregemberek ücsörögtek, kezükben zacskó mindenféle kenyérdarabokkal, amiket a folyton éhes galamboknak s a csapatostul érkező sirályoknak hoztak. Jártak persze ide, mint a világ összes parkjába, gyerekek, csavargók, szerelmespárok, magányos kukkolók, szóval mindenféle népek. A város közismert, ha nem is közkedvelt figurái.

A parkot határoló északi, keleti és déli út mellett házak feszültek egymásnak. Este vagy száz méterre bevilágítottak a fák közé a házak ablakszemei. Ezen a távolságon túl elenyészett a fény, elült a forgalom zaja, csak a park alapnesze hallatszott: ág-reccsenés, váratlan madárvijjogás és messziről a zuhatagos Borza moraja – akár a tompa, erős fülzúgás. Ott, a folyónál ért véget ez a zárt világ, de más nézőpontból szemlélve a dolgot azt is mondhatnánk: kinyílt a tér a túlparti pusztá felé.

Azok számára, akik a parkot három oldalról szegélyező lakótömbökben laktak, ez a fás, füves vadon sajátos vonzerővel bírt. Szinte nem múlt el perc anélkül, hogy valaki ne gondolt volna arra: mi van a háza falán túl. Természetesen mindenkinek valami más volt ott. Egyeseknek, mint beszélgetéseikben mondták: az a sok fa. Mások úgy érezték, hogy az ott, az út túloldalán, sötét titkok helye. A világnak az a része, amely nincs szem előtt, ahol mocskos dolgok esnek meg. A tanító pedig úgy tartotta, hogy